

РЕШЕНИЕ

№ 5746

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1321** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по иск с правно основание чл.284 ЗИНЗС, вр. чл.1 от ЗОДОВ.

Делото е препратено по подсъдност на АССГ, след като първоначално е образувано гр. дело № 2250/2019 г. по описа на СГС, по подадената от Р. И. С., ЕГН [ЕГН], срещу Софийски централен затвор, искова молба за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв., във връзка с поставянето му в опасност при пътуване за явяване на дело на 30.01.2019г.

В изпълнение на указания на настоящия съдебен състав, служебно назначеният от СГС процесуален представител на ищеца - адвокат Д., с молба от 27.05.2021 г. (л.20 по делото), е уточнила незаконосъобразните действия, ответника - ГД "ИН", компетентния съд - АССГ, предвид седалището на ответника и изтърпяване на наказанието от ищеца в СЦЗ.

В допълнението на исковата молба е посочено, че незаконосъобразните действия, причинили вреди на ищеца, се състоят и в отлагане на настаняването му за сърдечна операция в болница „Света Е.“ за времето от 11.01.2019 г. до 30.01.2019 г., с което била създадена опасност за живота и здравето на ищеца, довела до по-голяма продължителност на изпитаните от него болки и страдания, съпътстващи кардиологичен дефицит – отоци, затруднено дишане, болки и стягане в гръдния кош, аритмия, колебания в кръвното налягане и др. В тази връзка е уточнено, че издадената и изпълнена заповед/разрешение за конвоиране на ищеца до [населено място],

въпреки предписанията на медицинското лице и становището му за невъзможност за пътуване (дори с линейка), са създали допълнителни предпоставки за усложнения на здравословното състояние на С. и драстично са увеличили болките и страданията му. Посочено е, че в резултат на описаното поведение на ответника, ищецът е претърпял немуществени вреди, изразяващи се в значително увеличаване на интензитета на съпътстващата заболяването му симптоматика. На следващо място се сочи, че заедно с описаните вреди, ищецът е изпитал страдания, свързани с чувство за нечовешко отношение, неуважение и пренебрегване на достойнството и потребностите му, формирали у него чувство за безпомощност и безнадеждност по отношение на здравето и живота му.

В съдебно заседание, ищецът чрез адв. Д., моли съда да уважи в цялост исковата претенция. Счита, че са събрани достатъчно доказателства за това, че С. е бил в увредено общ състояние, а с предприетите действия за транспортирането му като свидетел в [населено място], животът и здравето му са били застрашени. Обръща внимание, че установеното двукратно даване на Хлофазолин по време на конвоирането е достатъчно показателно, че състоянието на ищеца не е било овладяно лесно.

Ищецът /лично/ моли да бъде уважена исковата претенция. Твърди, че на конкретната дата, когато бил конвоиран, трябвало да постъпи в А. болница за коронаграфия и стендиране. Соци, че докторът и началникът на затвора преценили датата за лечение да му бъде отложена и да отиде в [населено място]. Твърди, че това се случило сутринта, без негово знание и без възможност да уведоми адвоката си. В този период имал високо кръвно налягане, аритмия и кървене. Соци, че на следващия ден е трябвало да постъпи в болницата на д-р Ч.. Счита, че докторът на затвора умишлено изпълнил нарежданията на началника на затвора, за да бъде конвоиран и разпитан като свидетел. Приема, че правата са му целенасочено нарушени, с което му е нанасян психически тормоз още от 2017 г. Дава пример от края на 2022 г., когато получил инфаркт, а бърза помощ била осигурена часове по-късно.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва предявения иск. Твърди, че на 29-ти, ищецът е прегледан и било установено задоволително общо състояние, ритмична сърдечна дейност и повишено кръвно налягане, като предписанието било да не пътува с конвой, а да пътува самостоятелно или с линейка. Соци, че на 30-ти ищецът е прегледан от фелдшер, като при прегледа било констатирано нормално кръвно налягане и сърдечна дейност в норма. Счита, че по време на конвоя с линейка /на 30-ти/, ищецът не е имал застрашаващо живота състояние, съдейки по дадените свидетелски показания и заключението на експертизата. Соци, че от медицинското становище на д-р Т., от 15.01.2019 г., е видно, че новата дата за постъпване в болница „Св. Е.“ била 31.01.2019 г. – ден след завръщането на ищеца от [населено място]. Претендира разноска за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита исковата претенция за недоказана по основание и размер и моли за нейното отхвърляне изцяло.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, в т.ч. твърденията на ищеца, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от писмо, рег. № И-1648/28.01.2019 г. /л.49 от приложеното гр.д. №2250/19 г. на СГС/, Р. И. С., ЕГН [ЕГН] е преведен в Затвора [населено място] на 30.03.2018 г. и

през процесния период – 01.2019г. е бил на територията на същия.

От приложената епикриза, издадена от УМБАЛ „Света Е.“ /л.47 от приложеното гр.д. №2250/19 г. на СГС/се установява, че Р. И. С. е постъпил в лечебното заведение на 20.12.2018 г. в 00:02 ч. и е изписан на същата дата в 13:30 ч. с установена тахикардия при ПМ, фр. 125 уд/мин., ляв позиционен тип. Поставена е окончателна диагноза: ППМ/ППТ – пореден пристъп, ИБС, Д. коронарна болест. АХ II ст. Захарен диабет – НИЗТ. МСБ. Състояние след ИМИ. Ф. на десен долен крайник – рецидив. Отбелязано е, че на пациента било предложено СКАГ в клиниката, която на този етап той отказал. Назначено е медикаментозно лечение.

С писмо, изх. № 8585/28.12.2018 г. /л.52 от гр.д. №2250/19 г. на СГС/, председателят на II-ри състав, Наказателна колегия на Районен съд – Хасково е поискал от началника на Затвора [населено място] да разпорежи довеждането на лицето Р. И. С. в качеството му на подсъдим на 30.01.2019 г. в 10:30 ч. по НОХД № 1010/2018 г., тъй като присъствието му е задължително.

В докладна записка, изх. № 647/11.01.2019 г. /л.46, гр.д. №2250/19 г. на СГС/, изготвена от д-р Я. Т. – директор на СБАЛЛС-С., е посочено, че на 20.12.2018 г., л.св. Р. И. С., който към датата на докладната се намира в стационара на медицински център към Затвора [населено място], бил консултиран по спешност в УМБАЛ „Света Е.“ по повод болки в сърдечната област. В болничното заведение било предложено на пациента образно изследване, което той отказал. Отбелязано е, че посочените в епикризата медикаменти се предоставят на лицето от медицинския център на Затвора [населено място]. Посочено е също, че здравословното състояние на пациента се следи от лекарите в центъра и при необходимост могат да се правят необходимите консултации.

В медицинско становище за л.св. Р. С., изготвено на 15.01.2019 г. от директора на МЦ при Затвора [населено място] /л.45 от гр.д. №2250/19 г. на СГС/, е посочено, че лицето е постъпило на територията на Затвора [населено място], придружено от богата медицинска документация. Сочи се, че л. св. е посещавал МЦ девет пъти. В същото е посочено, че на 20.12.2018 г., С. е изведен по спешност в УМБАЛ „Света Е.“ и върнат в Затвора [населено място] на същата дата. Посочено е също, че С. бил планиран за прием в УМБАЛ „Света Е.“ на 11.01.2019 г., който бил отложен, поради явяването му на дело. Сочи се, че взетата нова дата за прием в УМБАЛ „Света Е.“ била 31.01.2019 г.

В представения по делото амбулаторен журнал за периода от 18.11.2018 г. до 12.02.2019 г. /л.91 и сл./, под № 73/11.01.2019 г. е записано, че Р. С. е с установени Паник атаки и стойност на РР 100/80. Под № 179/29.01.2019 г. е записано, че Р. И. С., АХ II степен. ИБС. САП, е с оплаквания от тежест, сърцебиене, слабост, главоболие. Обективно – задоволително общо състояние, пулмо-чисто везикуларно дишане, кор-ритмична сърдечна дейност, РР 180/100, корем – в норма за възрастта. Дадена 1 т. В. 10 мг. С отбелязване, че не може да пътува с общ конвой. С препоръка да се консултира с лекар в МЦ. В журнала има отбелязване за процесната дата под № 180/30.01.2019 г., на която е при преглед на Р. С. е установено, че е със следните стойности: РР 140/90, Р 84/мин.

Видно от докладна записка, от 30.05.2019 г., изготвена от А. В. А. – фелдшер в МЦ на Затвора [населено място] /л.51 от гр.д. №2250/19 г. на СГС/, на 30.01.2019 г., като медицинско лице същият придружавал л. св. Р. И. С. до [населено място], където явяването му било със задължителен характер. Посочено е, че конвоирането било

индивидуално с линейка на Затвора [населено място], тъй като имало предписание лицето да не пътува с общ конвой. Посочено е, че по време на конвоирането, А. спирал два пъти линейката, поради оплаквания на осъдения. Отбелязано е, че А. измерил кръвното на С., което било 150/100, поради което му дал една таблетка Хлофазолин. По време на второто спиране, кръвното на л. св. било със стойност 140/90, поради което фелдшерът дал още една таблетка Хлофазолин. В докладната записка е посочено също, че болният не е имал субективни оплаквания, от които да се направи извод за животозастрашаваща ситуация.

По делото е разпитан свидетелят А. В. А. – фелдшер към Медицинския център в Затвора [населено място] през процесния период.

Разпитан, свидетелят заявява, че няколко пъти придружавал ищеца с линейка. Конкретна дата не може да си спомни. Заявява, че на транспортираните лице се дават медикаменти, когато имат оплаквания. Уточнява, че към Затвора [населено място] има две медицински служби – едната е болницата, а другата Медицински център. Служителите на МЦ помагат, когато имат изрична заповед от началника на затвора да придружават лице, което е болно. Уточнява също, че фелдшерите от МЦ не прегледат лицето, защото то следва да е прегледано в болницата към затвора. Работата им е обвързана с отговорността да съпроводи лицето до мястото на явяване и да го върне живо и здраво в затвора. Конкретният случай не си спомня, но твърди, че щом е дал медикаменти на ищеца, значи е имало нужда. Уточнява, че в случаите, в които състоянието на транспортираното лице е изключително тежко, същото се закарва до близка болница. Свидетелят достига до заключение, че щом ищецът не е закаран на процесната дата до болнично заведение, значи състоянието му не е било изключително тежко. Разяснява, че Хлофазолин се дава при високо кръвно налягане. Уточнява, че на ищеца са дадени две таблетки в рамките на един час, което не говори за опасно състояние. Сочи, че при високо кръвно има риск от получаване на инсулти и инфаркти, но щом са продължили, значи че не са констатирани такъв риск за ищеца.

По делото е изготвена съдебно-медицинска експертиза (л.129-132) от вещото лице д-р Д. Р. М. – специалист по „вътрешни болести“ и „кариология“.

В заключението си, вещото лице посочва, че в конкретния случай, от приложената медицинска документация при хоспитализацията на ищца в УМБАЛ „Света Е.“ на 20.12.2018 г., е видно, че на лицето е предложено инвазивно изследване (селективна коронарна ангиография – СКАГ), което ищецът отказал. Установено е, че назначената дата за хоспитализация - 11.01.2019 г. е била за провеждане на такова изследване, резултата от което до онзи момент не бил известен. Пояснено е, че от горното следва, че при ищеца не е отложено интервенционалното лечение (сърдечна операция) с 20 дни, а е отложено инвазивното изследване. Вещото лице сочи, че от приложените по делото документи е установено, че на 29.01.2019 г. ищецът се е оплакал от тежест, сърцебиене, слабост и главоболие. Посочва, че на същата дата обективно е установено задоволително общо състояние, ритмична сърдечна дейност и повишено АН със стойности 180/100, за което е дадена една т. В. 10 мг. И е отбелязано, че не може да пътува с общ конвой и е препоръчано да се консултира с лекар в МЦ. В заключението е посочено, че на датата 30.01.2019 г., след преглед на ищца е преценено, че състоянието му позволява да бъде транспортиран продължително време и на дълго разстояние. Описани е как е протекло пътуването идентично с посоченото в докладна записка от 30.05.2019 г., изготвена от А. В. А. – фелдшер в МЦ на Затвора [населено място] /л.51 от гр.д. №2250/19 г. на СГС/. В заключение, вещото лице сочи, че

здравословното състояние Р. С. не е било много стабилно и транспортирането му на дълго разстояние е било свързано с влошаване на същото, което е наложило двукратно прекъсване на транспорта и намеса на медицинското лице. Според вещото лице, тази намеса е допринесла за предотвратяване на възникване а евентуални опасности за здравето на ищеца. Посочено е, че болките и страданията на Р. С. са свързани с основните му заболявания и пътуването не е увеличило интензитета на тази симптоматика за периода на пътуването.

Съдът счита, че изготвеното от вещото лице заключение по допуснатата СМЕ дава последователни и подробни отговори на поставените задачи, като съпоставя приложената по делото медицинска документация с хода и вида на симптоматиката на ищеца, отразена в нея.

По делото е представена медицинска документация, съдържаща епикризи и данни от медицински прегледи за периоди извън процесния, които съдът приема като доказателства за увреденото общо състояние на ищеца, но счита за неотнормими към процесната дата и конкретния правен спор.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в периода на престой в Затвора [населено място], на 30.01.2019 г. е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно действия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", което е юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите - чл.12, ал.3 ЗИНЗС.

Искът, след уточнението от 27.05.2021 г./л.20/, е предявен срещу надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС – Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Материално-правната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а след измененията на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) - в чл.284, ал.1, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3. Разпоредбата на чл.3 поставя изисквания към условията, при които се поставят осъдените лица.

Основателността на предявения иск предполага установяване на наличие на следните материално-правни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

В чл.3, ал.1 ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или

пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Изброяването е неизчерпателно.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният неин характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

Предмет на разглежданата искова претенция е обезщетяване на претърпени от С. неимуществени вреди във връзка с поставянето му в опасност при пътуване за явяване на дело на 30.01.2019 г., поради нестабилното му здравословно състояние, налагащо оперативна интервенция на същата дата, която била отложена без негово знание.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления, във вътрешното законодателство на страната това основно право е регламентирано с нормата на чл.3, ал.1 от ЗИНЗС, предвиждаща че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение. На това право на лишените от свобода съответства насрещното административно задължение, при изпълнение на наказанията да бъдат осигурени условия, обезпечаващи поддържането на физическото и психическото здраве и зачитане на правата и достойнството им (чл.2, т.3 от ЗИНЗС). „Нечовешкото“ или „унижаващо“ отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание.

Медицинското обслужване на лишените от свобода е уредено в глава 10, раздел I от ЗИНЗС, глава III от ППЗИНЗС и издадената от министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието на основание чл. 128, ал. 3 ЗИНЗС Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1 ЗИНЗС, при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическо здраве на лишените от свобода. В чл. 129, ал. 1 ЗИНЗС е предвидено, че медицинското обслужване на лишените от свобода се осъществява в медицински центрове и специализирани болници за активно лечение, разкрити към местата за лишаване от свобода по реда на чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ), които са част от националната система за здравеопазване и медицинската помощ, която се осъществява в тях, съответства на общите медицински стандарти (чл. 129, ал. 2 ЗИНЗС). С нормата на чл.133, ал.1 от ЗИНЗС е регламентирано създаването на медицински центрове към затворите, затворническите общежития и поправителните домове, в които съгласно чл. 134, ал.1 ЗИНЗС, се осъществяват спешна медицинска и дентална помощ; първична медицинска помощ; специализирана извънболнична медицинска помощ; дентално обслужване; профилактична, рехабилитационна и хигиенно-противоепидемична дейност за поддържане и

укрепване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода и медицинско освидетелстване на здравословното състояние на лишените от свобода. Изпращането на лишените от свобода в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, се извършва когато в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода няма условия за провеждане на необходимото лечение; се налага лечение на инфекциозни заболявания; са необходими консултативни прегледи или специализирани изследвания (чл. 135, ал. 1 ЗИНЗС).

Административното задължение, по отношение на медицинското обслужване на лицата лишени от свобода, се свързва от една страна с изискване за предприемане на активни действия по превенция на евентуалните заболявания, така и с изисквания за осигуряване на своевременно диагностициране и лечение при възникнали признаци на заболявания. Осигуряването на доброто здравословно състояние на лицата, лишени от свобода, е израз и на общото изискване за хуманност при изпълнение на наказанието.

По отношение на общото здравословно състояние на ищеца месец преди процесната дата се установи, че същото е било хоспитализирано от администрацията на ответника, съгласно чл.135, ал.1, т.3 ЗИНЗС, на 20.12.2018 г. в УМБАЛ „Света Е.“ /л.47 от приложеното гр.д. №2250/19 г. на СГС/ по повод на пореден пристъп и е била поставена окончателна диагноза: ППМ/ППТ – пореден пристъп, ИБС, Д. коронарна болест. АХ II ст. Захарен диабет – НИЗТ. МСБ. Състояние след ИМИ. Ф. на десен долен крайник – рецидив. По време на специализирания преглед е предложено СКАГ изследване на пациента, което той отказал на този етап, след което бил върнат в задоволително здравословно състояние в Затвора [населено място]. В епикриза от прегледа е посочено, че при дехоспитализиране на пациента няма медицински риск от предсрочно изпълнение на клиничната пътека /КП/. Видно от заключението на вещото лице, назначената следваща дата за хоспитализация - 11.01.2019 г. е била за провеждане на предложено инвазивно изследване (селективна коронарна ангиография – СКАГ), тъй като такова липсвало в медицинската документация на пациента, а на датата 20.12.2018 г. не било извършено. В заключението на СМЕ е уточнено, че при ищеца не е отложено интервенционалното лечение (сърдечна операция) с 20 дни, каквото е неговото твърдение в исковата молба, а е отложено инвазивното изследване СКАГ.

По отношение на отразеното здравословно неразположение на С. на 29.01.2019 г. /датата преди да бъде транспортиран/, не е спорно, че ищецът се е оплакал от тежест, сърцебиене, слабост и главоболие. От приложената по делото медицинска документация се установява, че на същата дата обективно е установено задоволително общо състояние, ритмична сърдечна дейност и повишено АН със стойности 180/100, което е преодоляно с една т. В. 10 мг. От амбулаторния журнал от 18.11.2018 г. до 12.02.2019 г. /л.91 и сл./, под № 179/29.01.2019 г. е видно, че е на същата дата е направено отбелязване, че ищецът не може да пътува с общ конвой и е препоръчано да се направи консултация с лекар от МД. На процесната дата, 30.01.2019 г., видно от амбулаторния журнал /№ 180/30.01.2019 г./, препоръката е спазена и ищецът

е прегледан от лекар към МЦ, който е установил стойности: АН 140/90, пулс 84/мин., поради което е преценил, че лицето може да бъде транспортирано. Видно от медицинската документация и от твърденията на самия ищец, транспортирането до [населено място] е било със специализиран транспорт - линейка и придружител – фелдшер от МЦ, от което следва, че началникът на затвора се е съобразил с медицинското становище, съгласно чл.129, ал.3 ЗИНЗС, за невъзможността на л. св. да пътува с общ конвой.

От свидетелските показания се изясни, че служителите на МЦ помагат, когато имат изрична заповед от началника на затвора да придружават лице, което е болно. Свидетелят А. споделя, че работата му е била обвързана с отговорността да съпроводи лицето до мястото на явяване и да го върне живо и здраво в затвора, което е сторил. В показанията си пред съда, свидетелят заявява, че в случаи на спешни животозастрашаващи състояния на транспортираните лице, същите биват превозвани до най-близката болница, каквито спешни мерки не са били необходими и съответно проведени в процесния случай.

Фактическият състав на отговорността по чл. 284 от ЗИНЗС включва административен акт, действие или бездействие на специализиран орган по изпълнение на наказанията спрямо лишено от свобода или задържано лице във връзка с осъществявана административна дейност, в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, от което да са възникнали вреди, които са в пряка и непосредствена причинно - следствена връзка. По силата на законовата презумпция на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, при доказване на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, настъпването на неимуществените вреди се предполага до доказване на обратното.

В случая по делото се установява, че ищецът е имал негативни преживявания във връзка със здравословното си състояние по време на исковия период, но от събраните и обсъдени по делото относими доказателства, не се установи ответникът да е поставил в риск живота и здравето му, противно на твърденията в исковата молба, нито със свои действия или бездействия, които да са незаконосъобразни и против установените правила, да е причинил пряко и непосредствено тези негативни изживявания. Безспорно ищецът през престоя си в затвора има заболявания, които два фактора в съвкупност правят допълнително изживяванията му негативни именно заради това и предполагат, че конвоирането му за явяване в съдебни заседания му причиняват повече неудобства, отколкото на човек без здравословни проблеми. От своя страна обаче ответникът с дейността си по административните си задължения към здравословното състояние на лишените от свобода не е допринесъл пряко и непосредствено за тези негативни преживявания като не изпълни изисквания по конвоиране и здравна грижа. Видно от обсъдените по-горе доказателства, на ищеца е била предоставяна своевременно медицинска помощ, същият е бил наблюдаван и лекуван в МЦ и болницата към Затвора [населено място], а по отношение на специфичните му здравословни проблеми, началникът на затвора е разпоредил извеждането му до специализирани лечебни заведения, каквото е УМБАЛ „Св. Е.“. Не се доказаха твърденията на ищеца, че на процесната дата – 30.01.2019 г. е имал насрочена операция на сърцето. От заключението

на вещото лице следва, че на същата е следвало да се направи изследване, което е могло да се направи и на 20.12.2018 г., но поради отказ на пациента не е направено. На процесната дата - 30.01.2019 г., видно от писмо, изх. № 8585/28.12.2018 г. /л.52 от гр.д. №2250/19 г. на СГС/, председателят на II-ри състав, Наказателна колегия на Районен съд – Хасково е разпоредил задължително присъствие на Р. С. в съдебно заседание, в качеството му на подсъдим, което началникът на Затвора [населено място] е следвало да изпълни. От медицинската документация и събраните по делото писмени и устни доказателства се установи, че транспортирането на ищеца е било съобразено със специфичното му (нестабилно) здравословно състояние, поради което същият е бил прегледан преди да отпътува към [населено място] и е бил транспортиран не с общ конвой, а със специализиран транспорт - линейка и медицинско лице, което да може да му окаже адекватна помощ в случай на влошаване на здравословното му състояние, както се е случило. Видно от хронологията на събитията ответникът, чрез действията на придружаващото конвоирания медицинско лице е действал адекватно, като е спрял транспорта и е дал съответният медикамент. Така и в последващата медицинска документация от прегледи и хоспитализации на лицето в УМБАЛ „Света Е.“ (амбулаторен лист на л.125 по делото) е посочен същият даван на процесната дата медикамент – „хлофазолин при нужда, при високо АН“. Вещото лице също посочва, че прекъсването на транспорта и намесата на медицинското лице е допринесла да се предотврати възникването на евентуални опасности за здравето. В този смисъл не се установява незаконосъобразно действие или бездействие на ответника по пътуването, което е в изпълнение на разпореждане на съд. Не на последно място, видно от заключението на вещото лице, болките и страданията на ищецът Р. С. са свързани с основните му заболявания и според експерта пътуването не е увеличило интензитета на тази симптоматика за периода след пътуването (л.132 по делото).

По горните съображения, настоящият съдебен състав достига до извод, че не се доказва незаконосъобразни действия или бездействия от страна на администрацията на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ на 30.01.2019 г. Напротив, от приетите по делото писмени и устни доказателства се установява, че органите на ответника са съдействали изцяло за адекватното транспортиране на ищеца до Районния съд в [населено място]. Така, с оглед здравословното състояние на ищеца, същият е бил транспортиран със специализиран транспорт (линейка) и медицинско лице след проведен на 30.01.2019 г. преглед, по време на който било установило от медицинско лице, че ищецът може да пътува на дълго разстояние по този начин, а по време на самото пътуване е получил необходимата здравна грижа, за да се овладее състоянието му.

Ето защо, с оглед изложеното и недоказване на предпоставките на отговорността на ответника, съдът намери искът за неоснователен и следва да се отхвърли.

По искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, същото е неоснователно. Производството по делото е водено по специалния по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ред. В разпоредбата на чл.

286, ал. 2 от ЗИНЗС не е предвидено заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК , във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК . Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи.

Воден от горното, Административен съд София град, първо отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Р. И. С., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв., за причинени неимуществени вреди във връзка с пътуване за явяване на дело на 30.01.2019 г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София - град в 14-дневен срок от съобщаването му

СЪДИЯ: